

Justícia Social

LA FORÇA MES GRAN DE LA RELIGIÓ ÉS EL CALENDARI.

15 pàgines.

SETMANARI SOCIALISTA

Redacció: Pl. 11. - BARCELONA

Escandall

A primers d'agost d'aquest any que ara s'acaba, el darrer governador civil de Barcelona, don Manuel Portela Valladares, va anunciar a la premsa un esdeveniment excepcional. —En tota la «provincia» —va dir— no hi ha actualment plantejat cap conflicte dels anomenats «socials».

El Sr. Portela no va caure en la temptació de insinuar que aquest fet remarcable fos degut a la seva gestió, considerada per molts com veritablement afortunada. En això va demostrar que, si altra cosa no, tenia el bon sentit d'apartar-se del ridícul. Perquè no passaria d'ésser una pretensió ridícula que ell, o un altre qual-sevol, s'atribuís el mèrit de haver acabat amb la perturbació incessant en que feien viure Catalunya les vagues constants que amb major o menor justificació es plantejaven.

Catalunya està en repòs aparent des de la famosa vaga dels transports de trista memòria. Pel que als moviments vaguistes fa referència, la calma va generalitzar-se a tot el món abans que a Catalunya. Si en qüestions de moviments obrers —com en moltes altres coses— Catalunya va endarrerida, això no vol dir que es pugui sustreure, ni ara ni mai, als factors generals que impulsen els moviments d'acció i de reacció a través de tots els països subjectes a una mateixa disciplina econòmica i a unes lleis generals de producció, distribució i consum.

Durant l'any 1923, no tenim record que s'hagi desenrotllat en tot el món cap vaga d'importància. (Es clar que descartem les vagues alemanyes originades per la resistència passiva a la ocupació del Rhiur o per la vertiginosa depreciació de la moneda.) Petites vagues de minaires a França, una vaga tumultuosa a Melbourne (Australia), una vaga general fracassada a Varsovia i altres d'escasses proporcions, formen un índex tan petit comparat amb l'agitació obrera d'aquests darrers anys, que bé pot dir-se que, durant aquest any, el moviment vaguístic del món ha sigut inferior a l'ordinari dels anys anteriors a la gran guerra.

Precisament ha sigut Catalunya el darrer país en el qual ha arribat la onada universal de repòs i de calma. Per causes locals de tots conegudes i de difícil liquidació, Catalunya ha trigat més que cap altre país a rebre la influència de la treva circumstancial en aquesta lluita llarga i difícil que segueix en pen i que, com totes les lluites radicals i profundes, té alternatives d'exacerbació i moments de quietud i de descans.

Ningú que estigui en possessió d'unes facultats normals podrà fer-se il·lusions respecte a l'abast i a la durada d'aquesta pau aparent. Governants i governats, patrons i obrers saben que la qüestió social no és una malaltia passatgera sinó una lluita constant que presenta circumstancials intermitències originades per les fluctuacions econòmiques i pels corrents d'opinió mundial. Cap mesura de policia, ni cap acció repressiva podrà dominar-la, ni tampoc cap cervell malaltic podrà agitar-la artificialment encara que compti amb la tolerància o amb la col·laboració dels instruments governamentals d'un determinat país.

Convé liquidar aquest error, aquest fals concepte de la qüestió social tan generalitzat a Catalunya. Convé insistir en l'afirmació, fàcilment sostinguda, de què tenim al davant nostre una qüestió fonamental que només té una solució possible. I cal que fothom s'entri que aquesta solució és la radical transformació de la riquesa, posant-la a mans dels productors. L'atac i la resistència han de continuar, i únicament està subjecte a contingències l'eficàcia de l'atac i l'habilitat de la resistència. Si els atacants són intel·ligents avançaran i s'aprofitaran dels períodes de relaxació de les forces contràries; si són intel·ligents els actuals detentadors de riquesa comú, aprofitaran els períodes de repòs i de calma per a articular les aspiracions proletàries a les normes vigents de producció i organització socials.

En els països democràtics i millor governats d'Europa i Amèrica s'estan portant a terme treballs metòdics i extensos d'investigació i d'estudi per a anar a l'eventual instauració de mesures preventives o sedatives de futurs conflictes entre el treball i el capital. La «Carta del Treball», de Washington, opera cada dia amb major amplitud a través de les fronteres i el control obrer, els consells de fàbrica, la participació en els beneficis, les regles de prevenció d'accidents, etc., etc. de venen tèmics familiars i temes de immediata consideració en tots els cossos legislatius i consultius de tots els països civilitzats.

Reconeguem la nostra inferioritat i la nostra situació excepcionalment adversa a tota obra de concòrdia i de suavització del problema social, en examinar el panorama internacional i observar com en altres països s'aprofita la pau circumstancial per a allunyar les futures col·lisions, ens toca fer una crida als obrers de Catalunya i invitar-los a aprofitar també aquestes hores de calma per a liquidar passades vergonyoses, consolidar la organització sobre fonaments indestructibles i començar una actuació intel·ligent, estudiant, reflexiva i metòdica que mantingui el gran exèrcit del Treball amb ferma cohesió, amb perfecta disciplina i amb la més completa preparació per a les lluites de demà.

Si la lluita ha de continuar i la victòria definitiva ha d'ésser nostra indefectiblement, els triomfs parcials, els guanys graduals, els avantatges successius seran dels més aptes. Cal, doncs, que els més aptes siguem nosaltres. I que ens posem immediatament a la feina.

LA CRISI DE L'ORGANITZACIÓ OBRERA

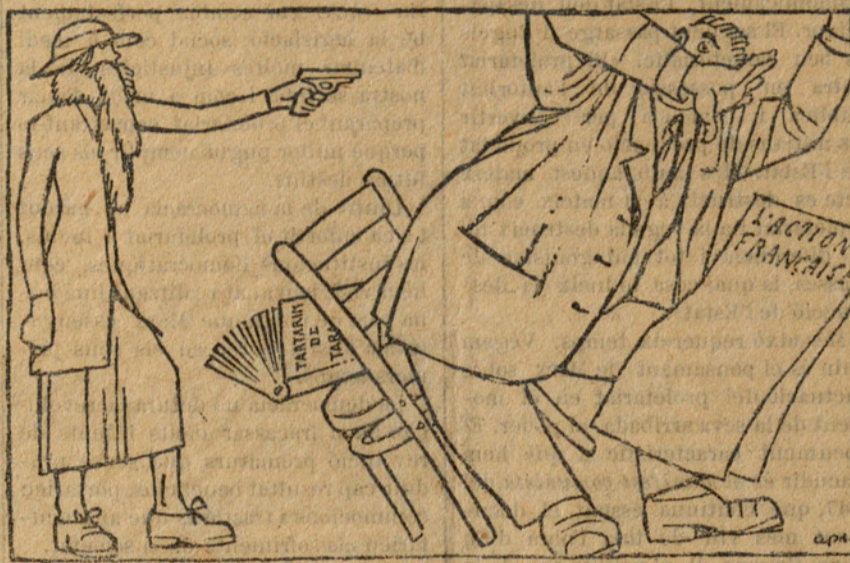
Siguem noblement sincers!

Des de l'instant de la seva aparició entre la premsa obrera, amb plena consciència de la pròpia responsabilitat, JUSTÍCIA SOCIAL va assenyalar els perills enormes de l'actual situació de l'obrerisme català, i el deure apremiant, en aquestes hores d'angoixa, per tots els homes de pensament lliure i de sentiments purs.

D'aleshores ençà, «la crisi de l'organització obrera» és el tema de cada dia i el plany de totes les plomes. «La rectificació d'actituds passades» ha esdevingut la cantarella de tothom, «l'abominar els dogmatismes», un lloc comú, «l'alçar l'esguard per damunt dels interessos sectaris», un tòpic universal.

—Siguem sincers, amics!— cridava ara de poc una alta veu prestigiosa. Si, si; aquí rau la veritable entranya del problema. Siguem sincers, siguem-ho nosaltres i vosaltres i aquells; siguem-ho tots, noblement, abnegadament. Fem que la nostra veu brolli càlida i viva del cor als llabris; i que mai no aparegui la més lleu incongruència entre la paraula i l'acció. Mostrem-nos tots arborats per un sol ideal: el redreçament de l'organització obrera. Apleguem-nos tots entorn d'una bandera única: l'unió del proletariat de Catalunya.

Pensem que som al peu de la barricada i que perillen les més sagrades coses. Quan l'enemic concentra les seves for-

Els fruits de la violència

Una altra acció francesa....

Aquesta fulla és un camp obert, i accepta la col·laboració de tots els homes d'idealitat generosa. Dels articles signats en són responsables llurs autors

ces i ens engalta les peces de gròs calibre, no és hora que els que estem a l'altra banda malversem cap de les nostres energies en actituds teatrals i discussions bizantines, i menys encara que ens cobrim mutament d'impropis o que arribem, entre germans, a la monstruositat d'abraonar-nos rabiosament.

Contradictòria cosa és que mentre clamem contra l'opressió secular de l'estat, volguem establir la tirania irresponsable de l'escamot o de la «pandilla». Absurda cosa és que mentre exaltem verbalment el front únic proletari aprofitem totes les avinenteses per a burxar amb l'insidia infamant el company que no està adscrit a la mateixa capelleta. Vergonyosa cosa és que mentre cantem a la llibertat un himne ditiràmbic volguem encendre altra volta fogueres inquisitorials. Abjecta cosa és que mentre donem al·lisonants fermances de rectificació actituds, llençem sobre el cenacle veu sagetes enverinades. Monstruosa cosa és que mentre allarguem arterament la mà al confiat company, procurem amb l'altra ferir-lo de traïdor....

Deixem estar ara els grans mots sonors: —Anarquia, —Revolució Social, —Individualisme....

Quina relació pot haver-hi entre els lírics principis anarquistes i certes autoritaris actuacions conegudes de tots? Quina relació pot haver-hi entre la revolució social i el llenguatge pinxesc? Quina relació pot haver-hi entre l'individualisme i el matonisme?... No profanem, amics, el record dels apòstols de l'idealisme; deixem estar els grans mots lírics i sonors.

No volguem enganyar-nos. No's debaten ara alts principis ideals; retreure'ls massa sovint és denunciar un daler de dotar-los d'immobles virtuts proxenètiques. És més arran de terra que hem de dur les nostres crítiques. Són paraules més humils les que ara ens cal repetir: moralitat, honradesa, capacitat, responsabilitat, abnegació, solidarisme....

Escrivim aquestes ratlles sota l'angoixant impressió d'un fet abominable que ara poc s'ha consumat. Des de la nostra tribuna humil volem fer sentir la nostra veu emocionada a tots els obrers conscients, a tots els sindicalistes d'idealitat generosa. Tenim amics, nobles amics, a totes bandes. Coneixem a tots els costats homes de cor i d'intel·ligència clara que han sofert múltiples persecució de la justícia i que han sacrificat el benestar i la vida per la causa del poble. Feu sentir, amics, les vostres veus generoses als companys obcecats pel fanatisme, i obriu els ulls a la llum als encengats per les mesquines passions. Foragitent del costat vostre, ardidament, caigui qui caigui, a aquell que no pugui sostenir el vostre esguard de fit a fit. Acabem d'una vegada amb l'ignorància

i amb la mala fe, amb la gent pertorbada i amb la gent pertorbadora, amb els inconcients i amb els confidants. No és horrible pensar que potser els pitjors enemics nostres es troben en les mateixes rengles nostres? Que tots els homes de consciència honrada es donguin les mans honradament.

Anem rodolant follament vers un abisme insondable. Cal posar una fi immediata a la devallada catastròfica. Que no pugui dir-se de ningú dels nostres, de cap treballador, que més que el redreçament de l'organització obrera ens interessa el predominiu del propi criteri o la perduració de la pròpia hegemònia.

Avall hem arribat, però podem enlitzar-nos molt més encara si la reacció salvadora que s'ha manifestat en certs articles —volem recordar-nos els d'en Peiró i d'en Viadiu— no trascendeix fins a certes actituds. No hi haurà salvació per nosaltres mentre darrera de les nobles paraules que s'ouen per totes bandes no sapiguem posar-hi, tots plegats, nobles actituds.

Que els que hagin fracassat reconeguin noblement el seu fracàs i deixin el camp lliure a la gent nova, i que els altres no vulguin fer recaure sobre els principis intactes i absents de les nostres misèrrimes lluites, el fracàs dels homes.

Estudiem tots plegats les noves directrius que calgui imprimir a l'obrerisme català, abstractant-nos de les peculiars preferències d'escola o de formació i sobrepasant-nos als prejudicis de partit o de secta. Tinguem en la ment aquelles paraules de la declaració de principis de la «C. N. del T.», que poden agermanar-nos a tots: «No hi ha més que dos principis en lluita: d'una banda els mantenedors del privilegi i del sistema capitalista, base del desordre i de la desigualtat social, i de l'altra el concepte SOCIALISTA de la producció i de la distribució dels productes, que tenen el seu equivalent en la col·laboració de tots per a produir i assegurar igualment el consum de tothom.

Apleguem-nos tots sota els amplexos de la generosa bandera socialista, i discutim mentrestant, noblement, amicalment, sobre procediments i tàctiques. Tots podem eixir millorats d'aquest espiritual exercici. Tots hem d'aprendre moltes coses els uns dels altres. Però que mai més no pugui repetir-se el que s'acaba d'esdevenir. Apartem-nos amb dignitat viril dels responsables. Són ells els que amb el seu gest fratricida s'han posat al marge de l'obrerisme.

Confiem que els nostres lectors es faràn càrrec del esforç que realitza JUSTÍCIA SOCIAL substituint a darrera hora els articles suprimits per la censura, amb nou original aprovat pel censor.

CRONICA HEBDOMADARIA

Política internacional

Dèiem dies passats que la situació de la Índia dintre de l'Imperi Britànic mereixia capítol apart. Ho justifica no tan sols la xifra de la seva població (319.075.122 habitants) la qual representa les tres quartes parts de la població total de l'Imperi, sinó també la seva composició racial i el seu estat de cultura comparat amb els altres països del mateix Imperi. Bastarà dir que mentre l'Australia (Commonwealth) té un 1.8 per cent d'analfabets i la Nova Zelanda un 0.9, la Índia en té un 92.1 per cent, segons el cens de 1911.

Aquestes proporcions indiquen una gran unitat racial en la població d'aquelles terres del Pacífic. Però, demés, l'Australia té escassament un habitant per cada mil·la quadrada de territori, en tant que la Índia en té més de trescents. De seguit s'endevina que la Índia ofereix a l'Imperi Britànic un problema de congestió i de profubèrncia contra el qual han de prevenir-se, en evitació de conflictes interns, països com Canadà i Austràlia que ofereixen ample amp i grans possibilitats econòmiques als elements emigratoris.

Per aquesta causa la Conferència Imperial de 1918 va adoptar una resolució segons la qual «cada Comunitat de l'Imperi es reservava el dret de controlar la composició de la pròpia població mitjançant restriccions en la immigració respectiva.» No cal dir que la Índia va ésser la víctima d'aquest acord, tant que en la segona Conferència Imperial celebrada en 1921, va adoptar-se un altre resolució expressant la conveniència de modificar «les disposicions que mantenen als indis en termes d'inferioritat en els altres països de l'Imperi.» En la darrera Conferència Imperial el tema ha estat novament plantejat pels representants de la Índia i la veu eloqüent de Tej Bahadur Sapru va lograr impressionar als demés representants aprovant-se la seva modesta proposició de què una Comissió nomenada pel Govern de la Índia es posi en relació amb el govern de cada país i determinin separadament «el moment més pròxim i oportú en el qual podrà implantar-se el principi d'igualtat ciutadana que conté la resolució de 1921.»

Com es veu, la pretensió dels representants indis és en aquests moments tan moderada que es limita a reclamar una igualtat de drets per a aquells indis residents en altres parts de l'Imperi i que, per consegüent, han sigut ja admesos com a immigrants. No s'ataquen les restriccions vigents a la immigració índia, lo qual indica un elevat grau de comprensió per part dels representants de la Índia del perill que per una comunitat més civilitzada que l'Imperi representaria una invasió d'elements retrassats que arribés a alterar el nivell de cultura, la retribució del treball i el cost de la vida.

Això en l'aspecte econòmic. En l'aspecte racial i polític, la Índia és per l'Imperi britànic la qüestió per excel·lència. Anglaterra, més tolerant que generosa, més hàbil i vigilant que absurda i confiada, explota el principi de l'autonomia en les formes més diverses i complaudes. Amb quatre centúries de pràctiques colonials, cap any ni cap dia ha passat en va per a la nació-mestra. A la Índia, malgrat l'enemistat dels nuclis dirigents i la indiferència i embruïtat de les masses populars, ha conseguit un règim de col·laboració que homes intel·ligents i grans patriotes han hagut de confessar que era l'únic possible i el més convenient per a la Índia en les actuals circumstàncies.

Anglaterra sap que els pocs homes selectes que pot destacar en la governació d'aquell immens país, no podran mai assimilar-se un població tan nombrosa, de mentalitat i costums definides a través d'una història milenària i rica en substància espiritual. Per això no sols respecta i encoratja tota manifestació nacional, sinó que és guardadora gelosa del gran tresor històric que la Índia representa. Per aquest sol fet els intel·lectuals, els homes d'estudi i els artistes li han de servir fidelitat i gratitud. Però, complementàriament, establert el lligam econòmic amb l'Imperi, i la més subtil direcció dels interessos vitals de la comunitat i de les races, Anglaterra alternativament estimada i odiada, no ha resultat mai una nosa manifesta a la Índia ni ha deixat mai d'ésser necessària, i benefactora.

Malgrat el seny i l'eficàcia britàniques, les seves pròpies lliçons i el desenrotll constant del país, porten a la Índia pels camins de la seva emancipació. Mentre la fracció moderada i col·laboracionista anomenada «liberal», empenyia amb estudiada modestia les reclamacions nacionals en la Conferència Imperial, les propagandes dels extremistes preparaven la derrota dels liberals en les eleccions de membres de les assemblees legislatives i administratives del país. La victòria dels swarajist ha sigut completa particularment a les províncies centrals, a Berar, a Bengala i a les províncies unides de Agra i Oudh. Això esdevé després d'una llarga lluita de violències i d'excessos durant la qual hindús i moslems han trobat les necessàries coincidències per a interessar el poble en una política de radical oposició a tota influència britànica. Les oposicions estan d'acord en fer impossible la vida de cap govern, si el Parlament britànic no satisfà les demandes que segons els plans llurs li farà el Congrés de Delhi. Val a dir, però, que els swarajists mercès a l'actitud abstencionista del partit de Gandhi en les eleccions de 1920 i a la part no electiva de les assemblees, no compten, per ara, amb majories en els Congressos ni en els Municipis.

Creix cada dia a la Índia l'ambició de la independència absoluta. De tant en tant les autoritats locals indígenes o britàniques es troben en el cas d'haver de reprimir explosions populars no sempre ben encaminades. Però en termes generals pot sostenir-se que la tradicional tolerància britànica manté el seu crèdit davant l'espectacle de la Índia renaixent. Una de tantes proves és l'alliberament, pocs dies abans de les eleccions, dels més significats capdells de l'extremisme que sofrien condemnes, entre ells els germans Ali i Lajpat Rai. Un altre, aquestes manifestacions de Sir G. Lloyd, governador de Bombai que s'ha guanyat fama en la pressió de passats excessos: «Jo soc optimista—ha dit—. El poble ha pres part en aquestes eleccions en molta major escala que en les de 1920. Els que han guanyat anuncien oposició, obstrucció i fins boicott als productes britànics. Tant-se-vall Co que interessa és que el poble es desvetlli, s'elevi, intervingui en les lluites civils i decideixi amb reflexió i consciència el seu propi destí. La Índia es troba en aquest camí i ella decidirà. Quan sigui hora de marxar, marxarem.»

M. Serra i Moret.